

## **PARTENERIATE EDUCAȚIONALE - SOLUȚIE A PROVOCĂRILOR SOCIETALE CONTEMPORANE**

**Tabita MIHAI**, doctorandă, UPSC

<https://orcid.org/0009-0003-9483-9594>

Școala Gimnazială Bilciurești

**Rezumat.** Autorul subliniază că, în contextul social actual, marcat de provocări majore precum: criza sanitară, criza economică, schimbările climatice sau digitalizarea accelerată, soluția viabilă pentru depășirea acestora constă în integrarea parteneriatelor educaționale atât în mediul școlar, cât și în cel extrașcolar. Colaborarea strânsă între școală, familie și comunitate devine esențială. Cu cât aceste entități se implică mai activ în procesul instructiv-educativ, formal și non-formal, cu atât efectele negative ale provocărilor societale se diminuează, iar educația devine un pilon puternic al dezvoltării durabile și al coeziunii sociale.  
**Cuvinte-cheie:** parteneriate educaționale, școală, familie, comunitate, provocări societale.

## **EDUCATIONAL PARTNERSHIPS – SOLUTION TO CONTEMPORARY SOCIETAL CHALLENGES**

**Abstract.** The author emphasizes that, in the current social context, marked by major challenges such as the health crisis, the economic crisis, climate change or accelerated digitalization, the viable solution to overcome them lies in the integration of educational partnerships in both the school and extracurricular environments. Close collaboration between school, family and community becomes essential. The more actively these entities are involved in the formal and non-formal instructional-educational process, the more the negative effects of societal challenges diminish, and education becomes a strong pillar of sustainable development and social cohesion.

**Keywords:** educational partnerships, school, family, community, societal challenges.

### **1. Introducere**

Învățarea nu este un proces izolat care are loc doar în sala de clasă, ci un fenomen complex, influențat de multiple componente sociale, culturale și economice. În următorii 20 de ani, schimbările educaționale vor trebui să reflecte realitățile tot mai diverse și provocările tot mai acute cu care se confruntă elevii în afara școlii.

Școala trebuie să devină un centru al comunității – un spațiu în care elevii nu doar învață conținuturi curriculare, ci și dezvoltă competențe de viață, înțeleg solidaritatea socială și învață să contribuie activ la binele comun. Această viziune implică nu doar o deschidere a școlii către comunitate, ci și o implicare activă a părinților, autorităților locale, ONG-urilor și altor actori comunitari în procesul educațional.

În comunitățile dezavantajate, în care inegalitatea de șanse este o realitate constantă, parteneriatele autentice între școală, familie și comunitate pot funcționa ca o punte spre echitate. De exemplu, prin colaborare cu centre comunitare, biblioteci, medici de familie sau instituții culturale, se pot crea rețele de sprijin care să răspundă nevoilor elevilor: hrană, sănătate, sprijin psihologic, consiliere, activități extracurriculare etc.

Modelul școlii comunitare oferă un cadru concret de aplicare a acestor idei. Aici, educația este privită într-un mod holistic, iar profesorii lucrează împreună cu asistenți sociali, consilieri școlari, lideri religioși sau culturali pentru a crea un mediu de învățare sigur, relevant și incluziv. Astfel de școli devin ancore în viața cartierului, reduc absenteismul, cresc participarea părinților și sporesc rezultatele școlare.

Pentru ca aceste parteneriate să devină normă și nu excepție, este nevoie ca politicile educaționale să recunoască și să susțină rolul comunității în educație. Aceasta presupune alocări bugetare adecvate, formarea cadrelor didactice pentru lucrul în echipe interdisciplinare și includerea parteneriatelor comunitare în evaluarea performanței școlare.

Nu putem vorbi despre o transformare reală a educației fără a recunoaște influența decisivă a contextului în care învață copiii. De aceea, propun o regândire a discursului despre reformă, care să nu se limiteze la curriculum, digitalizare sau performanță academică, ci să includă în mod central relațiile, rețelele și solidaritatea dintre școală, familie și comunitate [2].

## **2. Metode și materiale utilizate**

În actualul context marcat de provocări sociale tot mai complexe, este din ce în ce mai clar că puntea dintre cercetare și aplicarea sa în practică nu poate fi redusă la un simplu transfer de informații. Rezultatele științifice nu pot fi livrate practicienilor ca rețete universale, gata de implementat, deoarece realitățile locale diferă semnificativ, influențând atât relevanța, cât și fezabilitatea recomandărilor. Experiența arată că metodele testate în condiții controlate nu se potrivesc întotdeauna în teren, unde variabilele sunt multiple și adesea imprevizibile. Intervențiile educaționale validate prin metode riguroase, cum ar fi studiile randomizate, și-au arătat limitele atunci când au fost aplicate în contexte reale.

În fața acestor limite, parteneriatele educaționale capătă un rol esențial, oferind un cadru de colaborare între cercetători, factori de decizie și practicieni. Aceste alianțe facilitează un schimb autentic de cunoștințe și experiențe încă din primele etape ale cercetării, permițând adaptarea continuă la nevoile reale ale școlilor și comunităților. Astfel, cercetarea devine mai ancorată în practică, iar soluțiile propuse sunt mai sustenabile și mai ușor de scalat. Într-o societate aflată în schimbare rapidă, asemenea parteneriate devin instrumente strategice pentru dezvoltarea de politici educaționale relevante și eficiente, capabile să răspundă problemelor reale din sistemul educațional.

Când discutăm despre parteneriatele în educație, mulți dintre noi le asociem cu o simplă înțelegere între instituții. Totuși, în realitate, acestea sunt mult mai complexe, reprezentând un amalgam de legături, eforturi comune și scopuri împărtășite.

Într-o perioadă în care schimbările sunt inevitabile, educația trebuie să țină pasul, să se adapteze rapid și, mai ales, să colaboreze. Aceste parteneriate nu sunt doar o modă

trecătoare; ele transformă profund peisajul academic, deschizând noi oportunități și perspective neexplorate până acum. Legăturile formate prin aceste colaborări sunt esențiale pentru a conecta tradițiile educaționale consacrate cu viziunile inovatoare care vor modela viitorul învățării [6].

Prin înțelegerea profundă a modului în care fiecare parteneriat contribuie la întregul sistem, putem observa cum, lucrând împreună, regândim și transformăm procesul educațional, redefinind cum învățăm, predăm și evoluăm.

Parteneriatele educaționale sunt mai mult decât simple înțelegeri între instituții. Ele reprezintă o oportunitate de a crea legături durabile, un proces prin care școlile, profesorii și elevii pot învăța unii de la alții, colaborând pentru a atinge scopuri educaționale comune. Într-o lume în continuă schimbare, educația trebuie să se adapteze, să evolueze și să răspundă nevoilor celor care o trăiesc. În acest context, parteneriatele educaționale devin un instrument esențial în reconfigurarea învățării, încurajând colaborarea, schimbul de idei și integrarea de noi abordări pedagogice [7].

Unul dintre principalele avantaje ale acestor parteneriate este promovarea învățării colaborative. Aceasta presupune ca elevii să lucreze împreună pentru a rezolva probleme sau a explora concepte, dezvoltându-și abilități de comunicare, gândire critică și lucru în echipă. Într-o clasă în care parteneriatele sunt implementate eficient, elevii nu sunt doar receptori de informație, ci participanți activi într-un proces de învățare comună. Acesta poate include activități interdisciplinare, în care elevii din mai multe școli sau clase se unesc pentru a rezolva o problemă comună, învățând din diferite perspective și experiențe.

Pentru a sprijini aceste parteneriate, sunt necesare resurse care să faciliteze învățarea interactivă. Platformele educaționale online, cum ar fi: Google Classroom sau Moodle, sunt excelente pentru a coordona activitățile educaționale între diferite instituții. Aceste platforme permit partajarea de resurse, teme, materiale video și audio, oferind profesorilor și elevilor instrumente accesibile pentru a colabora eficient. De asemenea, resursele multimedia, cum ar fi: videoclipuri educaționale, infografice sau podcasturi, pot sprijini învățarea, oferind o abordare mai dinamică și mai atractivă a cunoștințelor [8].

Pe lângă platformele digitale, metodele pedagogice moderne, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte, sunt esențiale în crearea unui mediu educațional colaborativ. În cadrul acestei metode, elevii sunt implicați în rezolvarea unor probleme reale, aplicând teoria în contexte practice. De exemplu, un proiect despre schimbările climatice, realizat de elevi din mai multe școli, poate încuraja nu doar învățarea despre știință, ci și colaborarea între instituții, comunități și profesioniști din domeniu. Acest tip de învățare activă nu doar că le oferă elevilor competențe esențiale pentru viitor, dar le stimulează și creativitatea, adaptabilitatea și responsabilitatea socială.

Un alt aspect important al parteneriatelor educaționale este învățarea prin gamificare. Această metodă adaugă un element de distracție și competiție în procesul educațional,

stimulând elevii să se implice activ în învățare. Jocurile educaționale pot fi folosite pentru a revizui cunoștințele dobândite într-un mod interactiv și angajant, iar concursurile între școli sau grupuri de elevi pot consolida spiritul de echipă și de colaborare. Astfel, chiar și învățarea unui subiect mai dificil poate deveni mai accesibilă și mai plăcută prin intermediul unui joc bine conceput [8].

Pentru ca aceste parteneriate să fie cu adevărat eficiente, este necesar ca profesorii să participe activ la formarea continuă. Colaborarea între cadre didactice din școli diferite poate genera un schimb valoros de idei și practici educaționale. Astfel, profesori din diverse colțuri ale lumii pot învăța unii de la alții, integrarea noilor tehnologii și abordări didactice fiind esențială pentru a răspunde provocărilor actuale din educație. Atelierele de formare, conferințele educaționale și seminarele comune sunt modalități excelente de a consolida aceste parteneriate și de a încuraja inovarea în educație.

În acest sens, parteneriatele educaționale reprezintă o oportunitate de a crea o educație mai inclusivă, mai accesibilă și mai adaptată nevoilor elevilor. Prin integrarea de resurse digitale, metode inovative de învățare și prin stimularea colaborării între profesori, școli și comunități, aceste parteneriate pot contribui semnificativ la transformarea educației în întreaga lume. Într-o eră în care schimbările sunt rapide și constante, aceste legături educaționale pot fi punți între tradiția învățământului și noile viziuni asupra învățării, un viitor în care educația este o resursă vie și în continuă dezvoltare [2].

### **3. Rezultatele obținute și discuții**

În domeniul educațional, parteneriatele reprezintă o mișcare strategică de transformare, care sporește impactul fiecărei acțiuni. Nu este vorba doar despre acorduri formale sau fuziuni, ci despre o eră în care colaborarea stă la baza progresului și inovației. Într-un peisaj educațional diversificat, în care fiecare instituție își aduce propria expertiză, unirea acestora creează noi posibilități și soluții inovative pentru provocările tradiționale.

Acest proces de revitalizare, ghidat de strategii de parteneriate, stabilește fundamentul unui viitor educațional mai interconectat și mai dinamic. Rolul nostru, ca lideri și viziuni de schimbare, este să înțelegem potențialul acestor alianțe și să învățăm să le dezvoltăm cu pricepere și viziune. Astfel, educația nu mai este un drum parcurs de unul singur, ci o colaborare constantă și un schimb creativ între toate părțile implicate.

În timp ce parteneriatele educaționale s-au conturat ca răspuns la necesitatea de a face față provocărilor comune, evoluția acestora a adus mai mult decât simple schimburi de resurse. Proiectele comune și programele de schimb între instituții au fost instrumentele care au permis depășirea limitărilor individuale, iar guvernele au început să colaboreze la nivel internațional pentru a răspunde nevoilor educaționale. Aceste mișcări nu sunt întâmplătoare, ci reprezintă un răspuns strategic la schimbările rapide ale lumii actuale [2].

De la schimburi de idei și resurse, până la crearea de programe educaționale inovatoare, parteneriatele au demonstrat că forța lor rezidă în unirea diverselor resurse și cunoștințe. Astfel, în cadrul educațional, aceste alianțe au construit punți între diverse surse de învățătură, contribuind la formarea unei lumi educaționale mai coezive și mai evolute.

Este important să înțelegem că aceste parteneriate educaționale nu sunt doar construite pe baza unor nevoi imediate, ci au rădăcini adânci care au influențat profund dezvoltarea colaborării educaționale așa cum o știm astăzi.

Pentru a înțelege mai bine cum s-au transformat legăturile dintre școli și mediul în care funcționează, este esențial să le raportăm la transformările generale ale sistemelor educaționale și ale societății în ansamblu. Ipoteza de la care pornim este că dinamica locală nu poate fi interpretată corect fără a o plasa în contextul globalizării. Conform teoreticienilor neo-instituționaliști, statele-națiune fac acum parte dintr-un cadru global liberal, în care sunt influențate de procese culturale universale [1]. Aceștia subliniază faptul că lumea actuală este marcată de o rețea densă de conexiuni economice, politice, culturale și sociale, care se dezvoltă rapid.

Această rețea tot mai complexă de legături este însoțită de o extindere considerabilă a activităților educaționale și științifice. Practic, orice dimensiune a existenței umane sau naturale poate fi astăzi interpretată prin metode științifice și transformată într-un subiect de învățare [5]. Acest proces stimulează ceea ce se numește „raționalizare culturală globală”, un fenomen care a luat amploare de-a lungul ultimului secol. Pe de altă parte, perioada cunoscută drept „a doua modernitate” aduce cu sine o redefinire profundă a modelelor de organizare socială și a funcției pe care o au indivizii în societate.

#### **4. Concluzii**

Creșterea rolului jucat de actorii din afara școlii în cadrul activităților educative ne invită să analizăm schimbările sociale de amploare pe care această tendință le reflectă. Văzut ca un proces organizațional, parteneriatul educațional poate fi interpretat drept o strategie adoptată de școlile contemporane pentru a face față numeroaselor dificultăți cu care se confruntă. Totodată, proliferarea entităților educaționale din afara sistemului școlar reprezintă o expresie a extinderii organizării formale în societate.

Formarea și întărirea rețelelor dintre diferitele organizații pot fi înțelese ca reacții la provocările majore ale lumii actuale precum: criza sanitară, criza economică, schimbările climatice sau digitalizarea accelerate, globalizarea, accentuarea individualismului și creșterea incertitudinii în ceea ce privește normele sociale. În acest context, școala este nevoită să-și reevalueze structura internă, metodele de predare și conținuturile curriculare. Cu toate acestea, din cauza rigidității mecanismelor instituționale care limitează schimbarea în mediul educațional, multe unități de învățământ preferă să apeleze la resurse externe în loc să inițieze reforme structurale profunde.

Parteneriatul educațional a devenit o practică frecventă și în învățământul primar. Școlile primare stabilesc colaborări cu alte instituții și organizații din comunitate pentru a împărtăși resurse, a inova în planurile de învățământ și a-și consolida imaginea în rândul părinților și al comunității. Scopurile principale ale acestor parteneriate sunt reducerea costurilor de funcționare și creșterea calității educației oferite, astfel încât școala să devină mai atractivă și mai eficientă în contextul concurenței dintre instituțiile de învățământ [3].

## Bibliografie

1. DRORI, G. Institutionalism and Globalization Studies. În: GREENWOOD, R., OLIVER, C., SAHLIN, K., SAUNDERS, R. (eds.), *The SAGE Handbook of Organizational Institutionalism*. Londra: Sage Publications, 2008. pp. 449–472. ISBN: 978-1-4129-4656-1.
2. EPSTEIN, J. L., SANDERS, M. G., SHELDON, S. B. et al. *School, Family, and Community Partnerships: Your Handbook for Action*. Thousand Oaks, CA: Corwin, 2019. ISBN: 978-1-5443-1631-3.
3. MACKENZIE, D. *Covid. Pandemia care nu trebuia să existe și cum să fie oprită următoarea*. București: Editura RAO Distribuție, 2020.
4. MALONE, H. J. Community Schools: Bridging Educational Change Through Partnerships. În: *Journal of Educational Change*, 2020. vol. 21, pp. 487–497. <https://doi.org/10.1007/s10833-020-09375-2>
5. MEYER, J. W. World Society, Institutional Theories, and the Actor. În: *Annual Review of Sociology*, 2010. vol. 36, pp. 1–20. ISSN: 0360-0572.
6. PESCARU BĂRAN, A. *Parteneriat în educație*. București: Editura Aramis, 2004.
7. STĂICULESCU, C. *Școala și comunitatea locală: parteneriat pentru educație*. București: Editura ASE, 2012. ISBN: 978-606-505-589-9.
8. WEI, B. COVID-19 and Online Teaching in Higher Education. În: *Behaviour and Information Technology Journal*, publicat în *Human Behavior and Emerging Technologies*, 2020. ISSN: 2688-0041.

Recepționat / Received: 21.05.2025

Acceptat / Accepted: 19.06.2025

Email: [taby\\_myy@yahoo.com](mailto:taby_myy@yahoo.com)